

Forandring i Ændringerne i Vedtægten, som den ærede Forespørger talte om, fremgaar ved at sammenholde de to Bekendtgørelser. Det er rigtigt, at Forandringen er fremkaldt ved Forhandling med Ministeriet, fordi det er en Selvfølge, at Sparekassemyndigheden, naar der i det hele taget skal foretages Forandringer i Vedtægten, saa maa ønske, at det, som det er Meningen, at der skal staa i Vedtægterne, kommer til at staa der saa tydeligt, at ingen kan tage fejl deraf. Men eet er Ministeriets Ønske om, at Meningen kom til at staa saa tydeligt som muligt, noget andet er, at Ministeriet ikke har haft Magt og Midler til at modsætte sig Ændringernes Vedtagelse. Derfor have de senere mere formelt vedtaget Ændringerne, saaledes som de efter Ministeriets Henstilling burde formes, hvorved Meningen blev tydeligere udtrykt.

Med de Bemærkninger, jeg saaledes har gjort, mener jeg tilstrækkeligt at have godtgjort, at der ikke for Ministeriet har været nogen Mulighed for at modsætte sig Overdragelsen eller rettere de Vedtægtsændringer, der vare nødvendige, for at Overdragelsen kunde finde Sted. Hvis jeg da kortelig skal sammenfatte Svaret paa den første Del af Forespørgselen, nemlig hvilke Grunde Ministeriet har haft til ikke at modsætte sig den stedfundne Sammenslutning, kan jeg gøre det ved at gentage, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mit Foredrag, Ministeriet har hverken haft Magt eller Midler i den gældende Lovgivning til at modsætte sig en saadan Sammenslutning. Jeg maa maaske endnu til Forklaring af, hvad jeg her har sagt, henlede Opmærksomheden paa, at i Sparekasselovens § 2 er det kun paalagt Sparekasserne til Ministeriet at indsende Meddelelse om de Forandringer, der efter Sparekassens Oprettelse maatte blive foretagne i Vedtægterne senest en Maaned efter, at disse ere trufne. Der staar ikke noget som helst om, at disse Ændringer skulle stadfæstes. Da Vedtægterne i øvrigt indeholde de Bestemmelser med Hensyn til Regnskabsaflæggelse, Revision o. s. v., som der i Henhold til den gældende Sparekasselov skulle findes i dem, og da Sparebanken fremdeles vil aflægge sit Regnskab hvert Aar, og det skal indsendes til Sparekassensinspektøren o. s. v., vil det ses, at der for saa vidt ikke har været noget for Ministeriet at gøre Indvending imod. Alt er, saa vidt jeg kan se, i Overensstemmelse med den gældende Sparekasselovgivning. Man har ikke kunnet pege paa et Punkt og sige: Der ere I gaaede udenfor og have sat Bestemmel-

ser ind i Vedtægterne, som stride mod den gældende Sparekasselovgivning.

Den sidste Del af Forespørgselen: Om Ministeren agter at træffe Foranstaltninger til, at Sparerens Interesser i lignende Tilfælde fremtidig sikres ved særlige Lovbestemmelser, kunde jeg maaske besvare saaledes, at jeg for det første henviser til, hvad jeg sagde til Indledning om min personlige Opfattelse af det ønskelige i at bevare disse mindre, lokale Pengeinstituter, og da navnlig Sparekasserne. For det andet kan jeg nævne, at det høje Ting maa erindre, at vi, som Forespørgeren nogle Gange har gjort opmærksom paa, have en Kommission siddende, der beskæftiger sig med Sparekasselovgivningen. Den er for øvrigt nedsat efter Ønske fra Rigsdagens to Ting, specielt fra dette høje Ting, og det vil da forstaaes, at jeg ikke i Øjeblikket kan foretage videre i saa Henseende. Det vilde ikke være rigtigt, om jeg ikke afventede Kommissionsbetænkningen. Jeg maa maaske udtale Haabet om, at netop det, der her er sket, maatte bidrage ikke alene til, at Kommissionsarbejdet fremmedes, for jeg er sikker paa, at baade Formanden og Medlemmerne have fremmet det med al den Energi og Kraft, som det kunde fremmes med efter Sagens ret store Omfang og dens Vanskelighed — og ikke mindst er Spørgsmaalet om Forholdet til Bankerne af ret vanskelig Art. — men at det skete navnlig skulde bidrage til at skabe en Sympati med og Forstaaelse af Nødvendigheden af at faa vedtaget Lovbestemmelser, der virkelig kunne sikre mod saadanne Overdragelser som den, her er sket. Jeg er for saa vidt ikke alene glad for Forespørgselen, men jeg er for saavidt tilfreds med, at der er kommet en saadan, om jeg maa sige, Affære, — det er ikke i nogen daarlig Betydning jeg bruger Udtrykket Affære — for saa vidt som den maaske kan bevirke, at der skabes mere Interesse for og Forstaaelse af Nødvendigheden af at faa Lovbestemmelser, der virkelig gøre det muligt under visse Forhold at modsætte sig slige Overdragelser. Jeg ved ikke, og skal ikke indlade mig paa, om det er den ene eller den anden Grund, der i dette Tilfælde har været den afgørende for Repræsentantskabet og Direktionen, men hvis fremtidig Grunde, som dog først og fremmest ikke netop er Hensynet til Sparerne eller Hensynet til Egnen, gøre sig gældende, vil man maaske erkende, at det kan være heldigt, at man har Lovbestemmelser, i Henhold til hvilke man kan modsætte sig en saadan Overdragelse, naar den, som